



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **J. K.**, narozen „X“,
bytem „X“,
t. č. ve Vazební věznici Teplice, Daliborova stezka 2233, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019, č. j. KUUK/67478/2019/SCKZU-3, JID: 82740/2019/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. KUUK/138007/2019/SCKZU-8, JID: 164474/2019/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 5. 2019, č. j. KUUK/67478/2019/SCKZU-3, JID: 82740/2019/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 9. 10. 2019, č. j. KUUK/138007/2019/SCKZU-8, JID: 164474/2019/KUUK, **se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019, č. j. KUUK/67478/2019/SCKZU-3, JID: 82740/2019/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. KUUK/138007/2019/SCKZU-8, JID: 164474/2019/KUUK. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Česká Kamenice (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. 3. 2019, č. j. OSČM-3150/19-LAn-49/2019, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 20. 10. 2018 v čase od 22:20 hodin do 22:30 hodin před domem č. p. „X“ v ulici Na Vyhlídce v Děčíně IX – Bynově úmyslně nožem prořízl levou přední a levou zadní pneumatiku osobního motorového vozidla Ford Focus, RZ „X“, poškozeného E. B., narozeného „X“, a způsobil mu tak škodu na majetku ve výši 2 600 Kč. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 8 odst. 4 zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit poškozenému E. B. škodu způsobenou zničením dvou kusů zimních pneumatik 205/55 R16 91H Hancock W 442, a to ve výši 2 600 Kč. Současně městský úřad podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný ve výrokové části napadeného rozhodnutí chybně označil blíže nespecifikované a žalobci neznámé rozhodnutí ze dne 22. 2. 2018, č. j. MUBN-4361/17, pravděpodobně vydané Městským úřadem Benešov nad Ploučnicí. Tím žalovaný nedostál požadavkům kladeným na rozhodnutí správního orgánu. K obsahovým a formálním náležitostem rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 2. 1995, sp. zn. 16 Ca 70/1995, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2014, sp. zn. 2 As 83/2003. Dále žalobce vytykal žalovanému, že nezhojil vadu způsobenou městským úřadem porušením zásady *ne bis in idem*, když za identické deliktní jednání současně uložil správní trest pokuty i napomenutí. K možnostem odvolacího správního orgánu zhojit nedostatky prvostupňového řízení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 15 A 17/2014, nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/19, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 1 As 345/2016. Žalobce rovněž nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že by povinnost správního orgánu vyzvat účastníka řízení k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odstranění vad odvolání vedla v mnoha případech k zániku odpovědnosti za přešůpek. Na podporu přdestřehého názoru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, sp. zn. 1 As 4/2009. Žalobce dále podotkl, že žalovaný nerespektuje soudní judikaturu. Konkrétně poukázal na skutečnost, že žalovaný nijak neodůvodnil, proč se odchýlil od právních názorů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, sp. zn. 5 As 112/2011, v němž se jmenovaný soud zabýval institutem zneužití práva. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 15 A 27/2015, a na nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04. Žalobce zdůraznil, že žalovaný neposkytl ochranu žalobcovým fundamentálním právům, zejména uvedeným v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření připustil, že chybně identifikoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dne 9. 10. 2019 však vydal opravné rozhodnutí č. j. KUUK/138007/2019/SCKZU-8, jímž podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dané pochybení zhojil. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by výše uvedené mohlo způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podotkl, že v tzv. návěti (záhlaví) napadeného rozhodnutí, jakož i v jeho odůvodnění, je číslo jednací a datum vydání prvostupňového rozhodnutí uvedeno správně. Podle žalovaného je tedy zřejmé, jaké rozhodnutí žalovaný přezkoumával, což potvrzuje i to, že sám žalobce v žalobě správné číslo jednací uvedl. S poukazem na znění výroku II., III. a IV. rozhodnutí městského úřadu žalovaný konstatovala, že žalobci nebyla uložena současně pokuta a napomenutí, a nedošlo tudíž k porušení § 36 zákona o odpovědnosti za přestupky. K námitce, že městský úřad nevyzval žalobce k doplnění odvolání, žalovaný uvedl, že žalobci, coby účastníkovi řady přestupkových řízení, bylo známo, že v odvolání mají být uvedeny odvolací důvody. Poznamenal, že žalobce ve svém odvolání citoval z komentáře k správnímu řádu, a tudíž mu muselo být známo, že má uvést odvolací námítky, které budou předmětem přezkumu. Místo uvedení námitek však žalobce pouze navrhl, aby byl vyzván správním orgánem k doplnění odvolání. Podle žalovaného jde o obstrukční jednání a promyšlený procesní postup, který má za cíl zkomplikovat a protahovat správní řízení. K tomu podotkl, že žalobce shodnou procesní taktiku použil i v dalších přestupkových řízeních.
4. K námitce upozorňující na zneužití práva žalovaný uvedl, že si není vědom, že by v průběhu řízení došlo ke zneužití práva. Městský úřad postupoval v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodl na základě opatřených podkladů a provedených důkazů. K námitce nerespektování normativního významu judikatorní činnosti vrcholných soudních instancí žalovaný uvedl, že žalobce nespécifikoval, jaký konkrétní judikát žalovaný nerespektoval. Žalovaný naopak zdůraznil, že se při svém rozhodování řídí rozsudky Nejvyššího správního soudu a nálezy Ústavního soudu. K námitce neposkytnutí ochrany žalobcovým fundamentálním právům žalovaný konstatoval, že čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod upravuje právo na soudní ochranu, které žalovaný žalobci nijak neomezil. Žalobce byl naopak městským úřadem v předvolání k ústnímu jednání řádně poučen v souladu se správním řádem o svých procesních právech a povinnostech, poučení o možnostech soudní ochrany by nicméně bylo předčasné. Městský úřad podle žalovaného rozhodoval nestranně, podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

platných právních předpisů a po řádně provedeném dokazování, ve svém rozhodnutí se vypořádal s důkazy a podklady pro vydání rozhodnutí tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v neurčitosti jeho výroku, a to z důvodu, že neobsahoval správné označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
8. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012-72, dostupném na www.nssoud.cz, k vadám výroku, které způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí, uvedl: *„Krajský soud v obecné rovině správně dovodil, že k vadám výroku, které zakládají jeho nepřezkoumatelnost, přiblíží soud z úřední povinnosti a že takováto vada brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Stejně tak není pochyb o tom, že rozpor výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním spadá doktrinálně do kategorie nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a že takovouto nepřezkoumatelnost může způsobit i rozporná identifikace rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku a odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Nejvyšší správní soud má však za to, že takto intenzivní vadou napadené správní rozhodnutí v projednávané věci netrpí. Je totiž třeba odlišit situaci, kdy lze mít skutečné pochyby o tom, jaké rozhodnutí bylo předmětem odvolacího správního řízení, od situace, která nastala i v projednávaném případě, kdy „nesprávná identifikace“ rozhodnutí je na úrovni zřejmých chyb a nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu a v režimu zde uvedeném je i napravitelná.“*
9. Co lze chápat pod pojmem zjevná nesprávnost Nejvyšší správní soud vysvětlil např. v rozsudku ze dne 8. 4. 2016, č. j. 5 As 3/2016-20, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že *„[z]a zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, k níž došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní a mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008-174).“

10. Z právě uvedených závěrů vyplývá, že nesprávná identifikace přezkoumávaného rozhodnutí ve výroku rozhodnutí o odvolání může vést k nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí pouze v situaci, kdy nelze ani s ohledem na jeho další části dovodit, jaké rozhodnutí bylo přezkoumáváno. O takový případ se zde ale nejedná. V návěti (záhlaví) výrokové části napadeného rozhodnutí je nejprve uvedeno, že žalovaný přezkoumal na základě odvolání žalobce „rozhodnutí Městského úřadu Česká Kamenice, odboru správních činností a matriční úřad ze dne 26. 3. 2019, č. j. OSČM-3150/19-Lan-49/2019“. Následně sice tomuto neodpovídá text samotného výroku, podle kterého se potvrzuje „rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 2. 2018, č. j. MUBN-4361/17“, již první věta odůvodnění rozhodnutí ale opětovně odkazuje na rozhodnutí „ze dne 26. 3. 2019, č. j. OSČM-3150/19-Lan-49/2019“. Z rekapitulace správního spisu, kterou žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl, je pak rovněž patrné, že předmětem přezkumu bylo právě rozhodnutí městského úřadu ze dne 26. 3. 2019, č. j. OSČM-3150/19-LAn-49/2019, a nikoli rozhodnutí ze dne 22. 2. 2018, č. j. MUBN-4361/17, jehož označení ve výroku napadeného rozhodnutí lze označit za zjevnou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu.
11. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě chybná identifikace přezkoumávaného rozhodnutí nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z dalšího jeho obsahu není pochyb o tom, jaké rozhodnutí bylo žalovaným přezkoumáváno. Žalovaný navíc vytykanou nesprávnost následně opravil opravným rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019, č. j. KUUK/138007/2019/SCKZU-8, JID: 164474/2019/KUUK.
12. K námitce, že žalobci byla v rozporu se zákonem za spáchaný přestupek uložena současně pokuta i napomenutí (žalobce v tomto postupu správního orgánu nesprávně spatřoval porušení zásady *ne bis in idem*), soud předně uvádí, že z rozhodnutí městského úřadu nikterak nevyplývá, že by žalobci mělo být za spáchaný přestupek uloženo napomenutí. Z výrokové části rozhodnutí městského úřadu naopak vyplývá, že jediným uloženým správním trestem byla pokuta ve výši 5 000 Kč. Z tohoto důvodu soud neshledal námitku porušení § 36 zákona o odpovědnosti za přestupky důvodnou.
13. Dále se soud zabýval námitkou, jíž žalobce brojil proti tomu, že nebyl vyzván k doplnění odvolání. Tato námitka je důvodná.
14. Podle § 37 odst. 2 správního řádu platí, že „[z] podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Z § 37 odst. 3 správního řádu vyplývá, že „[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“
16. Podle § 82 odst. 2 správního řádu platí, že „[o]dvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.“
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, dostupném na www.nssoud.cz., vyslovil: „Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“ (obdobně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publ. pod č. 1578/2008 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 18. 4. 2019 odvolání, v němž sice označil prvostupňové rozhodnutí za nezákonné a v rozporu s právními předpisy, již ale neuvedl, v čem konkrétně tento rozpor spatřuje. Současně s tím žalobce navrhl, aby mu byla stanovena přiměřená lhůta k doplnění odvolání. Za této situace, kdy podané odvolání bylo odvoláním blanketním, tj. neobsahovalo žádný odvolací důvod, měl městský úřad žalobce vyzvat ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění odvolání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, jak to ostatně sám žalobce požadoval. Jestliže tak městský úřad neučinil, zatížil tím řízení vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Závažnost této procesní vady spatřuje soud zejména v tom, že v jejím důsledku žalovaný rozhodoval o odvolání, aniž by znal konkrétní námitky, které hodlal žalobce v doplnění svého odvolání uplatnit. Takový postup soud považuje za rozporný s procesními pravidly správního řízení a též s ústavně garantovaným právem na spravedlivý proces.
19. Směrem k žalovanému soud poznamenává, že v daném případě nebylo namístě považovat žalobcův postup za účelově obstrukční či zneužívající právo, neboť byl dostatek času k tomu, aby městský úřad žalobce vyzval k doplnění odvolání v přiměřené lhůtě a aby následně žalovaný o tomto odvolání rozhodl dříve, než dojde k prekluzi.
20. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce konání ústního jednání požadoval. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

21. Dalšími žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť mu nepřisluší předjímat případně závěry, které žalovaný zaujme na základě doplněného odvolání.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Jiné náklady řízení žalobce nahradit nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.